

Folkstyret åter!

JAN GILLBERG

Under de 23 år (1946-1969) som **Tage Erlander** var statsminister och ledde landet byggdes det Välfärdssamhälle, i vilket alla människor kunde känna delaktighet – borgare, bönder som arbetare. De motsättningar som fanns kunde på det hela taget biläggas på ett lugnt och sansat sätt. Omvärlden betraktade Sverige – inte utan avund – som ett Idyllien. Erlander gav följande förklaring:

”Vi svenskar lever ju i en så oändligt mycket lyckligare situation. Vårt lands befolkning är homogent, inte bara ifråga om rasen utan också i många andra avseenden.”

Debatten kunde också föras på ett respektfullt sätt. Dessutom ofta med inslag av humor – en kvalitet, som våra dagars politiska debatter är i nära nog fullständig avsaknad av. Valdebatterna i Vasaparken mellan Tage Erlander och **Jarl Hjalmarson** var lite av folkfester.

Med **Olof Palme** ändrades tonläget. Respektlösheten vann insteg. Det politiska samtalet förgrovades. Utrymmet för konstruktiv dialog krympte. En utveckling som fått betydelse för rekryteringen till politiska topposter. Kvalificerade människor med ”god prognos” väljer allt mer sällan att bli politiker med den utsatthet, som följer med ett sådant val. Därför har vi de partiledare vi har.

För denna utveckling har medierna stor delaktighet – i synnerhet värstingbladen **Aftonbladet** och **Expressen**. En utveckling som andra medier av ”överlevnadsskäl” sett sig tvungna att hänga på.

Ett uttryck för debattens förgrovning och därmed fördumning är, att sakdebatten kommit att ersättas med en debatt, där motståndaren påsätts någon förklevande etikett, som sedan genom ständigt upprepande görs till den utsattes signum. SvD:s ledarskribent **Per Gudmundson** har berättat, att han deltagit i ett möte med ett antal tongivande journalister, där man kom överens om att konsekvent omnämna **Sverigedemokrater** som ”främlingsfientliga” - ett deltagande som han sedan säger sig ha ånkrat. **Thomas Gür** och **Susanna Popova** har tidigare vittnat om sitt deltagande i ”taktikmöten” av detta slag. Numera är det också allt vanligare att som ett led i denna ”taktik” använda sig av beteckningar som ”högerextremist”, ”fascist”, ”nazist” etc.

Ett uppenbart motiv för detta ”etiketterande”, som för tankarna till när nazisterna tvingade judar att bära en ”judestjärna”, är att skrämja från deltagande i den offentliga debatten. Också ett sätt inkräkta på yttrande- och åsiktsfriheten. Något för **JK Anna Skarhed** att fundera lite närmare på.

På detta sätt har det blivit möjligt att i det ”offentliga rummet” åstadkomma en skiktning mellan ”vi” (”de goda”) och

”dom” (”de onda”), vilket inte hindrar ”de goda” från att säga sig vara anhängare av en ”värdegrund” enligt vilken ”alla” är ”lika värda”. I extrema fall anser sig ”de goda” inte kunna ta ”de onda” i hand. Denna politiskt betingade beröringsskräck har något närmast religiöst eller i varje fall fanatiskt över sig.

På samma sätt som socialismen hade **Karl Marx** som idékälla och kommunismen **Lenin**, är det rimligt att tänka sig att de idéströmningar, som på senare tid kommit att breda ut sig i Europa och då inte minst i Sverige, har sin. Men vilken?

Det finns de som menar att **Frankfurtskolan** med **Max Horkheimer** och **Herbert Marcuse** som ledande företrädare skulle vara den idékälla från vilka de, som medvetet eller omedvetet lämnar sin medverkan till den pågående samhällsförändringen, hämtar inspiration och ledning. Det övergripande målet för Frankfurtskolan är att underminera den judisk-kristna traditionen. Detta har angivits som metoder för en sådan underminering:

- Främja kontinuerlig förändring för att skapa förvirring.
- Uppmuntra nedbrytningen av familjen.
- Att ge sex och homosexualitet utrymme i skolundervisningen.
- Underminera skolans och lärares auktoritet.

- Verka för feminismens utbredande.
- Tömna kyrkorna.
- Stor immigration ägnad att få människor att förlora sin identitet.
- Främja konsumtion av droger.
- Undergräva rättssystemet.
- Öka människornas beroende av offentliga bidragssystem
- Kontroll av media och åsiktsbildning.
- Beskriva sina motståndare som rasister.

I vad mån är detta processer, som kommer till uttryck i den samhällsutveckling vi kan konstatera vad gäller Sverige? I vad mån är det förändringar som "den politiska eliten" medvetet eller omedvetet kommit att främja? Och i vad mån är det förändringar, som gemene man och kvinna verkligen önskar? När får vi en bred debatt utifrån frågeställningar som dessa?

Alltsedan Erlanders dagar har avståndet mellan styrande och styrda vuxit samtidigt som partierna blivit alltmer toppstyrda. Om detta skrev **Anders Isaksson** (1943-2009) den tänkvärda boken "Den politiska adeln" (2002). Denna adel har genom att löne- och förmånssätta sätta sig själv kommit att bilda sin egen samhällsklass: **den politiska klassen**. En klass med helt andra levnadsbetingelser än "vanligt folk".

Detta har gjort kampen om den politiska makten till något mer än vad som är bäst för landet. I trängda lägen, som nu efter höstens val, har för våra schackrande politiker folkmeningen kommit att upplevas som en alltmer besvärande komplikation. Om frågor som kommit att väcka människors allt större oro som den volumniösa invandringen och det framväxande hotet från den importerade jihadismen skall det överhuvudtaget inte talas. Och den, som inte ansluter sig till uppfattningen att islam är en alltigenom fredlig religion riskerar att få diagnosen att lida av "islamofobi" - det vill säga att förklaras som sjuk.

Håller avståndet mellan Makten och Folket på väg att växa sig så stort att den mest rationella lösningen är den som **Bertold Brecht** rekommenderade för **DDR-staten**, nämligen:

"Skulle det trots allt inte vara bättre om regeringen avskedade folket och valde ett annat?"

Ett bra stycke på den vägen lyckades **Maktspelar-Alliansen** komma med sin **Decemberöverenskommelse** (DÖ), då

oppositionen anförd av en partiledare, som ännu inte var vald, lät sig neutraliseras. Inte helt men i en utsträckning som är ägnad att reducera det parlamentariska inflytandet. Och detta för åtta år framåt! Detta efter ett trixande med allehanda mer eller mindre konstitutionellt förankrade "spelregler" som - på svenskt vis - skulle kunna liknas vid en "lagom statskupp".

Som en av vinnarna i detta maktspel har **Lena Mellin** på **Aftonbladet** utnämnt kommunistledaren **Jonas Sjöstedt**:

"Vore jag Sjöstedt skulle jag spinna som en katt."

Med Decemberöverenskommelsen har Sverige tagit ett högst betänkligt steg bort från vad som stadgas i **Regeringsformens** portalparagraf:

"All offentlig makt i Sverige utgår från folket."

Därmed avses den av folket valda Riksdagen.

Det kan inte anses vara förenligt med Regeringsformens vare sig bokstav eller anda att som övergripande mål för det parlamentariska arbetet ha att till snart sagt varje pris - även på bekostnad av landets såväl grundläggande som långsiktiga intressen - hålla ett av de vid allmänna val valda partierna från "allt inflytande".

Det kan antas att detta förhållningssätt också står i strid med vad en växande majoritet tolkar in i begrepp som demokrati och folkstyre.

Allt oftare omtalas också Sverige som en "demokratur". Ett begrepp som skapats av den franske sociologen **Gerard Mermet** och som betecknar ett samhälle, som nominellt gäller som en demokrati men där människor med avvikande - "dissiderande" - uppfattningar inte tillåts att föra sin talan på lika villkor och

där lagar och regler tillämpas beroende på vilket politiskt läger man tillhör och där man riskerar sitt jobb för sina åsikters skull och där man som dissident eller deltagare i en dissiderande grupp riskerar att bli utsatt för politiskt våld utan att detta beivras av polis och de rättsvårdande myndigheterna.

Se vidare min artikel "Sverige på glid mot DEMOKRATUR" (DSM 3/2010, sid 3 - 5).

För att motverka Sveriges fortsatta utveckling från demokrati/folkstyre till demokratur ställs stora krav på en solid och från den politiska makten oberoende rättsstat.

Hovrättsrådet **Brita Sundberg-Weitman** utkom 1985 med boken "Rättsstaten åter" (Norstedts). Där utsätts den svenska rättsstaten för en kritisk och delvis skoningslös granskning. Boken fick till en början med en hel del uppmärksamhet men glömdes alldeles för fort bort. Den borde få en efterföljare på temat "Folkstyret åter!".

En sådan bok borde ha som sin stora uppgift att väcka en debatt ägnad att bana väg för införandet av en **Författningsdomstol** liknande den i Schweiz och Tyskland.

Införandet av en sådan domstol kan förvisso räkna med envetet motstånd från den nu bildade Maktspelar-Alliansen men även i den muren finns sprickor.

Med utgångspunkt från en bok på temat "Folkstyret åter!" blir nästa steg att i Riksdagen lägga fram en motion med bredast möjliga förankring om införande av en Författningsdomstol och detta med stöd av mins 35 ledamöter - dvs lika många som krävs för att gå vidare med krav på folkomröstning.

Vilka av för uppgiften lämpliga statsvetare tar sig an uppgiften att skriva boken "Folkstyret åter!?" Blir det **Hans Bergström**, **Tommy Möller** eller **Bo Rothstein**? Eller blir det alla tre där de delar på uppgiften?

DSM's nisch är

Att säga det som sällan sägs men som borde sägas... **behöver sägas**